

Backpacken is
voor baby's

Backpacken is voor baby's

Jordy Visser

Schrijver: Jordy Visser
Coverontwerp: Jordy Visser
ISBN: 9789402155235

© Jordy Visser

Van dromen naar doen

Het leven is kort. De gemiddelde Nederlander wordt ééntachtig maar wat zegt dat? De gemiddelde Nederlander wordt namelijk ook op zijn zestiende ontmaagd, is honderdvijfenzeventig centimetermeter en weegt vijfenzeventig kilo.

Ik was zeventien toen ik uitrekende dat mijn leven hoe dan ook te kort zou zijn om al mijn dromen waar te maken. Nu, elf jaar later, kijk ik terug. Veel van mijn dromen zijn uitgekomen en ik ben iedere seconde van mijn leven gelukkig geweest. Toch knagen er nog twee dromen die ik graag voor mijn dertigste wil waarmaken. Ik heb het geluk dat Larissa en ik hierin redelijk op één lijn liggen. We hebben beiden de droom om een gezinnetje te stichten. Mijn tweede droom is een verre reis, dat dit ook de droom van Larissa is durf ik niet te zeggen maar ik heb haar in ieder geval zo ver gekregen om met me mee te gaan.

Het is begin november, ik til het deksel van onze vuilnisbak en kijk Larissa aan. Giechelend pakt ze de doosjes met anticonceptiepillen van het aanrecht en we kijken samen hoe de doosjes op de bodem van de bak vallen. Zó, nu een paar maandjes wachten tot de pil uit haar lijf is en hopelijk raakt ze begin volgend jaar dan een keertje zwanger.

De tickets voor onze reis zijn al geboekt. We vliegen twee januari van Amsterdam naar Bangkok. Het kiezen van een geschikt land voor onze reis was een absolute peulenschil. Ik wist precies wat ik wilde en Larissa vulde mijn lijstje aan met haar eigen dromen. De essentie van de lijst lag in lekker eten, tropische stranden, de jungle, Boeddhisme en gave steden. Daadwerkelijk alles op onze bucketlist was te vinden in Thailand.

Het verhaal dat de pil enkele maanden nodig heeft om uit het lichaam van een vrouw te vertrekken is een broodje aap. Welgeteld tien dagen na het gezamenlijk wegwerpen van de pillenstrip had ik Larissa bezwangerd. Dit betekent dat we in week tien, elf, twaalf en dertien van de zwangerschap in Thailand verblijven. Ik voel de uitdaging. De afgelopen weken merkte ik namelijk al enige stemmingswisselingen bij Larissa. Dit in combinatie met hitte en veel lopen kan wel eens funest worden voor onze altijd frisse relatie. Hoe dan ook, ik ruik avontuur en ik ben er helemaal klaar voor.

Het lijkt me onwijs leuk om een reisdagboek bij te houden. Een Aziatisch land, een zwangere vrouw, een stevige levensgenieter en een foetus met de bijnaam "Maanzaadje". Het is haast ondenkbaar dat dit geen comedy wordt. Reden genoeg om alle belevenissen onderweg op te schrijven.

Op naar avontuur

Zo lang als ik me kan herinneren is de band tussen mijn zusje en mij uitstekend. Vandaag is ze dan ook zo lief om Larissa, Maanzaadje en mij naar het vliegveld te brengen. Na het vroege bakkie koffie met mijn ouders stappen we in haar Opeltje Corsa en met gepaste spoed snellen we de straat uit. De afgelopen dagen hebben we zo ongeveer iedereen die ons enigszins dierbaar is in de arme gesloten om afscheid te nemen. En dat alles voor slechts een paar weken.

Op het vliegveld nemen we afscheid van mijn zusje en we geven haar onze jassen mee. Een jas in Thailand is als een blokje piepschuim op een frambozentaart, het slaat werkelijk nergens op. Eenmaal in de vertrekhal staat het voltallige uitzwaaicomité bestaande uit Suus, de beste vriendin van Larissa, ons op te wachten. Aangezien we veel te vroeg zijn besluiten we samen met haar nog een laatste Hollandse Burger King-maaltijd te nuttigen. Als ik van te voren geweten had wat ons in Thailand te wachten stond had ik hier achteraf gezien iets meer van moeten genieten. Maar goed.

Met meer dan duizend kilometer per uur schieten we over Europa. Het vliegtuig van China Airlines is een stuk krapper dan ik had verwacht. Gelukkig zijn we zo slim geweest om thuis al in te checken. Zo zitten we nu mooi vooraan in het vliegtuig en kunnen we onze benen zelfs strekken. De service is keurig. Er is van alles te krijgen en zelfs de maaltijden zijn smaakvol te noemen. Wel lekker bij een reis van elf uur.

Bijna een volle dag na ons vertrek van huis landen we op Suvarnabhumi Airport. De totale reis inclusief autorit en

wachttijden op Schiphol heeft ons namelijk zeventien uur gekost en het tijdsverschil is in de winter zes uur.

Larissa is, mede door haar zwangerschap, behoorlijk gesloopt van de reis. Helaas ligt het hotel dat we hebben geboekt voor de eerste twee nachten op nog eens vijfendertig kilometer van het vliegveld. Onze voorbereidingen zijn overigens zo goed dat we beide geen flauw benul hebben hoe we deze afstand zo snel mogelijk en zonder opgelicht te worden gaan afleggen.

Ik zie een bord "Airport Link" en na een klein beetje onderzoek kom ik erachter dat deze metrolijn het vliegveld met de stad verbind. Het kopen van tickets is kinderlijk eenvoudig. Je kan namelijk op het hypermoderne touchscreen een eindbestemming kiezen en vervolgens werp je veertig Thaise baht (€1,00) in om te betalen voor een plastic muntje waarmee je de toegangspoortjes tot het station kan openen.

Ons hotel ligt niet direct aan deze lijn maar we zijn in ieder geval in de binnenstad van Bangkok, dichterbij ons einddoel van vandaag. Onderweg in de bovengrondse metro vallen we van de ene verbazing in de andere. We komen langs krotjes van golfplaten en we zien vrouwen die kleding wassen in een goudbruin gekleurde rivier. Er staan grote vervallen flats, maar gek genoeg komen we ook langs de mooiste stations. Na ongeveer een kwartier stappen we over op een andere metro om uiteindelijk aan te komen op station 'Hua Lamphong'. Dit station zou op steenworpafstand van het hotel moeten liggen.

Bij het verlaten van de metro voel ik direct de drukte en warmte van deze chaotische stad. Overal zie je mensen, niemand lijkt gestrest en overal is verkeer. We zijn vroeg, al